

Ján Motulko

ZA
NEKONEČNOM
SVITÁ
II

••

PUKNUTÝ
HLAS

Strmé schody

STRMÉ SCHODY

Už nad Zem meriam schody
po Jakobovom rebríku.

Nebo ma oslobodí,
veď som len kvapka vody
nevyparená, bez kriku
prinútená k boju.

Podo mnou dni plynú
a ja hľadám svoju
odtokovú rínu
nahor.

AB OVO

Čo predchádza čas?
Niekde výbuch.
Pred ním ešte nebol,
po ňom už ho niet.
Rozčasil sa
na všetky strany.

Prazačiatok bez naveky.

$$(E = mc^2)$$

Ten ktorý je
Len Sám
Len Energia
Ten ktorý je
Bezkrát rýchlejší ako svetlo
Ten ktorý je
Ne-Čas od svitania do polnoci
Ne-Hmotnosť všetkých vesmírov
Ten ktorý je
Ne-Priestor od začiatku do konca
Ten ktorý je
Zase len Energia
V Ne-Hmotnosti
V Ne-Čase
V Ne-Priestore
Sám v sebe mimo seba
A nezhorí
Lebo sa bezkrát predbieha

GENEZIS

Na samom Prve je hmla a dym.
Nie,
prvý bol oheň,
nepriateľ a zradca zím.

Nie,
ešte prv je iskra,
blesk,
injekčná ihla na zemi,
tresk,
čo štiepe, hreje, páli.

Bol zápas, a
po zápase
oheň a dym sa Prva vzdali.

Krúti sa, krúti zrodu kolo.
Všetko je inak, ako bolo.

Všetko to išlo kolokruhom.

Tak:
Prvo už bolo dávno v druhom
a druhé
je matkou Prva.
Rodí.

A tak to Prvo vyšlo z vody
a tá je
prameň našich bied.

Taká je teda pravda:
Pred Prvom bol ešte smäd.

ARACHNÉ

Tká a tká a číha.
Tká život,
číha smrť.

A jednou rukou jednostaj privoláva
Nemého Veslára,
nepodplatiteľného prevozníka cez pereje
nedotkanej pavučiny.

Ale už v tejto prítažlivej sieti
dozrieva
jablko pre nesmrteľnosť
na cestu
cez čierne zabudnutie v Léthé,

i jablko
do skúpej ruky križiaka
Chárona.

To má byť potvrdenie, že
starozákonná predvídaná
nezákonná každodenná
obeta
je krvavá.

Vždy na vlásku,
vždy na pavučine,
no vždy istá
smrť.

Ale vždy nekonečná
nádej,
že za pozemskou Skyllou a Charybdou
bude
Slnko.

MOST

Dnes viem, že som tu už len hosť.
Hneď od zorničky stúpam hore,
kráčam a bežím cez ten most
až ku závore,
kde za súdnymi stolmi
vyčkáva Výberca i Colník.

Už nevrátim sa stade.
Tu budeme stáť v rade
ja i všetci,
pešiaci i bežci,
vyprázdňujúc, čo priniesli si v mešci.

Ach, koľko sa o tom, Bože, nasnívam,
kým ešte na moste som, zaživa,
a len márnosti si lačno kradnem,
či Colník je ešte v nedohľadne,
alebo či už na mňa zakýva...

VELKÝ SKOK

Ach, mať tak správne hviezdne mapy
a povykladať si ich v mysli
na kapitánsky môstik žitia!

Dnes myšlienka ma taká trápi,
keď roky do zenitu prišli
a duša von sa z tela pýta.

Preto jej z tejto biednej skrýše
z časnosti našej a zo Zeme
pripustku z tohto sveta píšem.

Tak. Jej i sebe. V nej povieme,
že vyčkávame, čo je vyššie,
siedme, či ešte ďalšie nebo.

Nuž, duša moja, spolu s tebou
si ruky svoje svorne vložme
do oceánov hĺbky v kozme,

nech si nás jednooboh vpije
cez zimy i tmy galaxie
do Slnka, do teplého Juhu.

Kiež poludníky nás privedú
tým správnym smerom, až do stredy,
do Bodu v okovanom kruhu.

Keď budeme mať hviezdne mapy,
potom už nič nás neutrápi
na Veľký skok cez megapóly.

Len Bod ten v strede kruhu zvolit!

VELKÝ VOZ

Eliš, prorok,
bol mi vždy blízky.
Počúvam hrmieť
výfuk,
či trysky
Ohnivého voza.

Aj mne sa mihá
strmá cesta Božia,
potkýnavá a ťažká,
po ktorej hrkocú
kolesá odchodu.

V starých ušiach
počujem bičom praskať:
Hije, kone,
ku vesmírnym hviezdám.

Ani sa mi nezdá,
a bude tu.
Pohonič s Velkým vozom.
Nasadať
v mene Božom.